

Teatrul elevilor în festival

La Reșița, pe scena Casei de Cultură a Sindicatelor (director, prof. Horațiu Vornica), a avut loc o nouă ediție a Festivalului-concurs pentru elevi "AM-FI-TEATRU", care a reunit cele mai valoroase trupe din liceele și școlile generale ale județului. Integrat într-un mai amplu program cultural, cu genericul "Reșița - 7 zile, 7

arte", festivalul a adus pe scenă fragmente de spectacole după texte celebre de Caragiale, Shakespeare, Molière etc., prezentate în limbile română, engleză, franceză și germană, ca și unele momente de "teatru scurt", scrise chiar de către participanți. Spre cinstea lor, Liceul teoretic 3 și Liceul "Traian Lalescu" din Reșița se află mereu în "topul" valoric, de la o ediție la alta. Liceul "Diaconovici Tietz" a venit în concurs cu trei spectacole în limba germană. Impresionant a fost și efortul trupelor unor școli și licee din Oravița, Caransebeș, Bocșa care, grație pasiunii pentru teatru a unor profesori și părinți, au putut evolua în festival chiar dacă aceasta a presupus și cheltuieli din buzunarul propriu... Juriul, din care au făcut parte reprezentanți ai Inspectoratului pentru cultură, ai

mass-media, precum și Mălina Petre, directoarea teatrului reșițean, și-a oprit aprecierile favorabile asupra formației teatrale "Bodri" de la Liceul "Traian Lalescu", care a încântat prin reprezentarea de teatru-dans inspirată din textele Ora și Lecția de Eugen Ionescu și Controlorul de Jacques Prévert. Evoluția cea mai spectaculoasă a aparținut micuței Crina Munteanu, elevă în clasa a VII-a de la Școala generală Nr. 7 din Reșița, care a surprins asistența prin dezinvoltura și umorul cu care a interpretat rolul titular din **Burghezul gentilom** (în travesti). Reșița festivalului se adaugă succeselor unor manifestări similare din București, Focșani și alte orașe, sporind șansele revitalizării "teatrului școlar", cândva atât de puternic și de larg răspândit.

Ion Parhon

Teatru alternativ

Buzunarul din zid

Într-o vreme când lumea se delectează aproape exclusiv cu lectura jurnalelor, cine scrie literatură și vrea să mai fie și citit face ca Tudor Octavian care, în "Național", publică un articol pe zi în rubrica "Scriitor la ziar". Astfel stând lucrurile cu proza, credeți că mai au oamenii timp și dispoziție să se ocupe, în zilele noastre, cu poezia? Dar, culme a sensibilității și a detașării de context, cu poezia contemporană (atât de... postmodernă)? Ei bine, da. Știu măcar o persoană care, pe deasupra, recită poezii și în public, într-un cadru teatral pe care singură și-l pregătește, de fiecare dată: actrița Silvia Codreanu, devenită, cu aceste ocazii, și regizor, selecționar și "dramatizator" de texte. Foarte nobilă îndeletnicire (fără nici o ironie), cu dublă consecință: pe de o parte, se presupune că interpreta dorește să își pună în valoare calitățile; pe de altă parte, prin scenariul realizat, ea promovează autori de versuri care, dată fiind natura genului literar, nu ajung, în mod obișnuit, pe o scenă de teatru.

Totuși, oricât este Silvia Codreanu de talentată și de dornică să arate acest lucru, entuziasmul ei nu poate suplini absența unui director de scenă profes-

sionist. Am convingerea că el ar fi eliminat multe dintre stângăciile pe care le-am observat în producția de la Teatrul Act, **Ziua mâniei** (realizată cu sprijinul Fundației ProHelvetia), după versurile a douăzeci și trei de poete române contemporane. În primul rând, mi-aș fi dorit să văd chiar un spectacol (așa cum, cel puțin, este prezentat pe afiș), și nu un montaj literar. Sau poate că actrița a dorit să ne ofere doar o seară de poezie. Mă îndoiesc, judecând, de exemplu, după dovezile că ea țintește spre un teatru ritual: în foaier ne întâmpină trei purtători de veșminte călugărești negre, cu glugă, care, în prima parte a spectacolului, pășesc în jurul actriței, purtând lumânări în mâini. Actrița este agățată - i se vede doar capul - într-un fel de buzunar croit în pânza pictată reprezentând un perete de cărămidă - singurul decor. De ce? Așa cum spune una dintre poezii (sper că am reținut bine), eroina e lipită de zid, în așteptarea lui Dumnezeu. Tot acolo, în final, pare răstignită. Alături de zid (după ce, în prealabil, ieșise din el), chircită de durere sau de neputință, ori pur și simplu așezată la poalele lui, Silvia Codreanu schimbă, pe rând, suferințele/bucuriile

diverselor personaje feminine. Spune/interpretează un poem (am remarcat că, uneori, recitând, nu prea folosește punctul și nici virgula), lumina se stinge, se reaprinde, și urmează altul etc. Fragmentarea este intenționată? Mai degrabă mi s-a părut că regizoarea nu a știut să lege ipostazele femeilor întrupate de actriță, în alt chip decât "lipindu-le" una de alta (nu la legătura de idei mă refer, ea există, ci la relația de tip teatral între situații). Din păcate, doar de vreo două ori Silvia Codreanu se depărtează de pânza-perete, aflată în fundalul scenei, și se apropie și de public, umplând întreg spațiul avut la dispoziție: ca să se "îmbăieze" într-o lumină albastră, de reflector, și (momentul cel mai agreabil) ca să ofere flori spectatorilor, pe niște versuri asemănătoare cu replicile Ofeliei smintite.

De ce simt actorii nevoia să se facă proprii lor stăpâni e o altă discuție. Eu continui să cred că, de cele mai multe ori, nu sunt inspirați deloc: unei montări, pentru a fi teatrală și pentru a mai și interesa, îi trebuie un ochi lucid, din exteriorul problemei, a cărui privire să fie *formată* ca să se uite, într-un anume fel, la spectacolul în proces de maturizare și să-l ajute să crească. **M.H.**